

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 39

гр. Варна, 18.01.2023 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в закрито заседание на осемнадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Милен П. Славов

Членове: Петя Ив. Петрова
Мария Кр. Маринова

като разгледа докладваното от Милен П. Славов Въззивно частно гражданско дело № 20233000500022 по описа за 2023 година

за да се произнесе съобрази следното:

Производството е по реда на чл. 274, ал. 1, вр. чл. 407, вр. чл. 627б, ал. 1 от ГПК.

Образувано е по частна жалба на адв. М. Е. от АК-Разград, действаща в качеството ѝ на процесуален представител на детето И. М. А., роден на 18.12.2010г. в Холандия, назначена с Решение № 200208-112/22.11.22г. на Председателя на НБПП, насочена против определение № 490/08.12.2022г. на ОС-Разград, постановено по ч. гр. д. № 334/2022г., с което е оставена без разглеждане молба с вх. № 4943/06.12.2022 г. на жалбоподателя за издаване на изпълнителен лист въз основа на влязло в сила съдебно решение № I RC 1377/15 от 10.03.2016г. на Окръжен съд в гр. Ополе, Република Полша, в частта относно присъдените съдебни разноски в размер на 960 полски злоти, дължими на неговата майка К. А. от ответника М. А., и производството по делото е било прекратено.

Изразено е становище за неправилност и незаконосъобразност на атакуваното определение поради постановяването му в нарушение на материалния закон и необоснованост. Изтъква се, че съдът е сезиран с молба по чл. 627б ГПК вр. чл. 56, пар. 1, б. „б)“ от Регламент (ЕО) № 4/2009 г. на Съвета от 18.12.2008 г., във връзка с молба от 08.08.2022г., подадена чрез Окръжния съд в гр. Ополе, Република Полша – централен орган по смисъла на Регламент (ЕО) № 4/2009г. Сочи се, че молбата е била подадена от К. А. – майка и законен представител на детето И., и е била адресирана до Министерство на правосъдието на Република България. Касае се за искане за изпълнение на решение № I RC 1377/15 от 10.03.2016 г. на ОС – гр. Ополе, в частта относно присъдените разноски в размер на 960 злоти, дължими от ответника М. М. А.. Решението било постановено по иск за развод, като със същото ответникът М. А. е осъден да заплаща месечна издръжка на детето И. в размер на 800 злоти до 10-то число на всеки месец със законната лихва в случай на забава. Наведен е довод, че съгласно чл. 2, пар. 1, т. 1 от Регламент

(ЕО) № 4/2009 г. „решение“ по смисъла на регламента е всяко решение на съдебно длъжностно лице, определящо и размера на процесуалните разноски. Молбата за изпълнение на чуждестранното решение е изготвена на 15.07.2022 г. по Приложение VI от Регламент (ЕО) № 4/2009 г. и отговаряло на условията на чл. 59 от същия и е попълнена на официалния език на замолената държава, като е представен формуляр на български и полски език, попълнен от централния орган на Република Полша и К. А.а. Изложено е, че в писмо от 28.03.2022г. К. А. е поискала изпълнение на решението на ОС – гр. Ополе в частта за разноските. Моли се посоченото определение да бъде отменено, като бъде постановено друго такова, с което да бъде продължено производството и да бъде издаден изпълнителен лист.

Препис от частната жалба не е връчван на насрещна страна, тъй като такава не е конституирана по делото.

Частната жалба е подадена в срок, от легитимирана страна и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, с оглед на което е процесуално допустима. По същество съдът намира жалбата за неоснователна по следните съображения:

С решение № 20-208-112/22.11.2022 г. на Председателя на НБПП адв. Е. е назначена за особен представител на детето И. М. А., роден на 18.12.2010г., по реда на Регламент (ЕО) № 4/2009 г. за изпълнение на съдебно решение по дело за развод, постановено в друга държава членка на ЕС (Република Полша).

Пред ОС – Разград е подадена молба от детето И. М. А., чрез адв. М. Е., за издаване на изпълнителен лист въз основа на влязло в сила съдебно решение № I RC 1377/15 от 10.03.2016 г. на ОС – гр. Ополе, Република Полша, **в частта относно присъдените съдебни разноски в размер на 960 полски злоти.**

По първоинстанционното дело е приложено извлечение от цитираното решение № I RC 1377/15 от 10.03.2016 г., постановено от ОС – гр. Ополе, Република Полша. Видно от същото, че то е постановено по молба на К. А. за допускане на развод. Полският съд е прекратил брака между К. А. и М. А., сключен на 12.04.2012г. в гр. Разград, Република България и вписан в служба по вписванията в гр. Корфантов, Република Полша под № 1607033/AM/2012/916553, с развод, по вина на ответника. На второ място, съдът е лишил М. А. от родителски права над детето И. А., като местоживеенето на същото е определено при майката К. А.. Определена е месечна издръжка в полза на детето И. в размер на 800 злоти, платима до 10-то число от М. А. на майката К. А., ведно със законна лихва при забава. Не са определени режим на лични отношения между бащата и детето, както и начина на ползване на семейното жилище. Ответникът М. А. е осъден да заплати на ищцата К. А. сумата от 960 злоти, представляваща съдебно-деловодни разноски, включващи 360 злоти адвокатско възнаграждение. Отбелязано е, че решението е влязло в сила на 16.04.2016 г.

Депозирано е Приложение VI към чл. 56 и чл. 57 от Регламент (ЕО) № 4/2009 – попълнен формуляр за молба за изпълнение на решение по въпроси, свързани със задълженията за издръжка, неподлежащо на процедура за признаване и декларация за изпълняемост (чл. 20 от Регламент (ЕО) № 4/2009), предвид изпълняемостта на решението на съда в държавата-членка – страна по Хагския протокол от 2007г., издадено от съда по произход, на

български език и на полски език.

Видно от служебно изготвената справка относно ч.т.д. № 74/2020г. по описа на ОС-Разград, че същото е било образувано по молба от 20.11.2020г., подадена от детето И. А., чрез особен представител адв. Е. и с определение съдът е постановил издаване на изпълнителен лист в полза на детето И. срещу неговия баща М. А. за присъдената с решението на ОС – гр. Ополе ежесечна издръжка.

С оглед на горното следва да се приеме, че молбата е недопустима, тъй като от една страна разносните по делото на полския съд са присъдени в полза на майката К. А., която е надлежно процесуално легитимирана да претендира издаването на изпълнителен лист за същите, а не детето.

От друга страна следва да се има предвид и следното:

Съгласно дефинитивната норма на чл. 2, пар. 1, т. 1 от Регламента, „решение“ означава решение в областта на задълженията за издръжка, постановено от съд на държава-членка, независимо от наименованието на това решение — постановление, разпореждане, определение или изпълнителен лист, както и решение на съдебно длъжностно лице, определящо размера на процесуалните разноски. Според съображение 11 за целите на Регламента понятието „задължение за издръжка“ следва да се тълкува самостоятелно. Регламентът не дава определение на този термин. Съдът на ЕО е имал възможност да се произнесе по тълкуването на понятието издръжка в свое решение по дело C-220/95. Съгласно това решение: „Ако мотивите на съдебно решение, постановено в производство за развод, показват, че съдебната разпоредба има за цел да даде възможност на единия от съпрузите да се грижи за себе си или когато потребностите и средствата на всеки от съпрузите са взети предвид при определянето на сумата, решението е свързано със задължение за издръжка“. Ако съдебната разпоредба „касае единствено подялба на имущество между съпрузите, решението е свързано с имуществени права, произтичащи от брачни отношения, и следователно не подлежи на изпълнение по силата на Брюкселската конвенция“. Решение, което съдържа и двете разпоредби, отбелязва Съдът, „може съгласно член 42 от Брюкселската конвенция **да бъде изпълнено частично**, ако ясно показва целите, на които съответстват различните части на съдебната разпоредба“. Както е видно и от текста на съдебното решение (решението не е налично на български език), то касае тълкуването на понятието „издръжка“ по Брюкселската конвенция, трансформирана по-късно в Регламент „Брюксел I“, който сега е заменен по отношение на въпросите, свързани със задължения за издръжка, от Регламент (ЕО) 4/2009г.

Следователно е необходимо да се изследва характера на присъденото със съответния акт вземане (задължение), за да се определи и дали същото представлява такова за „издръжка“ и по кой ред може да се иска изпълнение на това вземане (в този смисъл, макар и при обратна на настоящата хипотеза - виж решение № 1137 от 1.06.2015 г. по в. гр. д. № 1668/2015 г. на Апелативния съд – София).

В настоящия случай решението на ОС-гр. Ополе, Република Полша е постановено по иск за прекратяване на брака между К. А. и М. А.. Макар и със същото съдът да е определил месечна издръжка на малолетното дете, този предмет на брачното производство е акцесорен (иск за издръжка, който „допълва“ главния иск по см. на чл. 3, б. „б“ и „в“ от Регламента). В това

производство К. А. е понесла разноси, които ѝ са присъдени и не са посочени дали същите касаят брачния процес или акцесорното произнасяне по въпроса за издръжката на роденото от съпругеската връзка дете. Поради тази причина следва да бъде прието, че разноските са понесени във връзка с иска за прекратяване на брака чрез допускане на развод (при липсата на друго конкретизиране в съдебния акт относно самите разноси). Поради това вземането за разноси на съпругата, предявила иска за развод, не попада в обхвата на Регламент (ЕО) № 4/2009г.

По изложените съображения настоящият състав намира, че постановеното от ОС – Разград определение е правилно и следва да бъде потвърдено.

Воден от гореизложеното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 490/08.12.2022г. на ОС-Разград, постановено по ч.гр.д. № 334/2022г.

Определението може да се обжалва пред ВКС в едноседмичен срок от съобщението до частния жалбоподател, при наличие на предпоставките на чл. 280, ал. 1 и ал. 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____